

Notat Begyndelse af 60erne. ★

Det kan misforstås, men hvordan arbejde hvis ^{ikke} den tro overbevisning føles som en realitet at verden kan forandres om det er aldrig så lidt. Er ikke alt kunstnerisk arbejde en henvendelse til mennesket og i ^{sin} egen skab af menneskeligt udtryk bearbejdet og gjort synlig til form det stærkeste og måske eneste middel til fuldstændig åndelig forbindelse til mennesket + bortset fra kærlighedens under. Trods den massive strøm af kendsgerninger om det modsatte taler kærligheden og kunsten uimodsigeligt om menneskets ^{me} guddomlige oprindelse og bestemmelse. Begge overvinder isolationens umulighed, gør det muligt at træde i forbindelse. Den uselvskne stolthed over at være menneske der falder over os ved mødet med kunsten, at være af samme art, er meget lig den følelse af at være udvalgt der er så uløseligt knyttet til kærlighedsoplevelsen. Det eneste der kan forandre os er åndelige oplevelser, kendsgerninger lader os i dybeste forstand koble de når ikke længere end til det intellektuelle. Kendsgerningerne den uomstødelige tingverden ^{er kun råstoffet} bliver først ^{der} reat ^{sand} og virkelig til som realitet for sinnet ^{for mennesket} når den er kunstnerisk bearbejdet.

Men er det vigtigt at tale om forestillingsløs kunst, forestiller den ikke bare noget andet. Forestiller kunst ikke altid noget, drømme, syn, sinnets bevægelser og den synlige tingverden den kan ikke godt være nogle af disse ting. (Det kan virke som en skuffelse at møde virkelige ting i et kunstværk, hvis de kan identificeres, virker de som blinde pletter, som standser oplevelsen fordi de er i en anden verden.)

★ Notat.
23/10/62